

2 de desembre de 1803

Hola, em dic Borja i estic a una vaixell en direcció a Puerto Rico- No sé si tot el que em diu aquesta gent és veritat. El doctor Balmis no em dona molta confiança i el doctor Salvany és una mica dolent. Estic a mar obert i venen onades de vuit metres d'alçada. Els meus amics ploren i criden, això no té bona pinta.

Jo també estic mort de por però amb un somriure forçat i empassant-me la por els dic als meus amics que en breu ja s'acaben aquestes onades, els intento animar dient-los coses com: "Va, aquesta onada és la penúltima, companys".

Tinc moltes ganes de desembarcar ja.

3 de desembre de 1803

D'ara endavant cada dia que passi escriuré una mica el que em passa. Com ja sabeu, ahir vaig passar un dia una mica complicat a mar obert. Això és nou per a mi i pels meus companys. Mai hem fet un viatge amb vaixell i estan passant coses inesperades a cada instant.

Això sembla una pel·lícula, però quan escric em sento una mica millor.

4 de desembre de 1803

Avui he despertat molt bé. Els meus companys ja no estan tan nerviosos. La mar està tranquil·la, més en calma que aquests tres dies enrere i jo també sembla que estic millor d'ànims.

El doctor Balmis està malalt; jo crec que deu ser perquè sempre està amoïnat i és una mica tossut. També avui he jugat amb els meus amics a les "xapes" i n'he guanyat sis. Estic molt content: avui és diferent, o això em sembla.

5 de desembre de 1803

Bon dia, diari! A partir d'ara començaré així perquè em dona més confiança i m'expresso millor. Avui ens ha passat una cosa molt curiosa a mi i als meus amics: estàvem jugant a les "xapes" i un amic nostre ha començat a cridar perquè després de tres dies a la mar avui hem vist terra ferma. Eren unes muntanyes molt maques. El meu amic cridava com un boig i deia: "Correu, correu, veniu tots a la proa que es veu terra ferma!". Tots hem anat corrent fins a la part de dalt del vaixell. Hem quedat tots bocabadats però no era el nostre destí.

6 de desembre de 1803

Avui, diari, t'he de dir que serà l'últim dia que escriuré. No sé si arribaré a terra ferma o no, però menjo molt poc i no hi ha quasi aigua per beure. No em queden gaire forces ja... Espero arribar a terra. Sobretot pels meus amics, que també estan morts de gana. Els doctors no ens proporcionen aliments, i hi ha hagut ja dos nens que han mort i els han llençat a l'aigua. No sé si jo seré el següent però avui estic passant molta por, més que mai.

Espero que aquest diari el trobi algú si és que moro. Gràcies als nens per donar-me la felicitat aquests dies tan difícils a la mar.

Una abraçada, company, desconegut, germà...